

בת שישים

את ראשו של הגלבוע מישוהו צבע אדום
מן הלול מודיע גבר כי האיר היום
בת שישים פוקחת עין ונועלת נעלה
יום גדול ממתין בפתח, זה היום שלה

מגהץ יום גדול עומד בפתח יום צעיר וחדשני
הוא את קמטיה ומוחק שנים

פזמון:

כי אמיתית היא ולא סמל
ולא דגל ולא אות
העבר מאחוריה
היא צופה אל הבאות

היא גם סבתא וגם אמא, גם נכדה וגם נינה
בקיצור היא מתחדשת כמו עונות שנה
אשת קיץ אשת חורף, אשת חיק ואשת ריב
אך בלב עמוק מתחת שם תמיד אביב

שם ידה המיובלת וקשה כגזע עץ
עדינה ומלטפת ברכות אין קץ

פזמון:

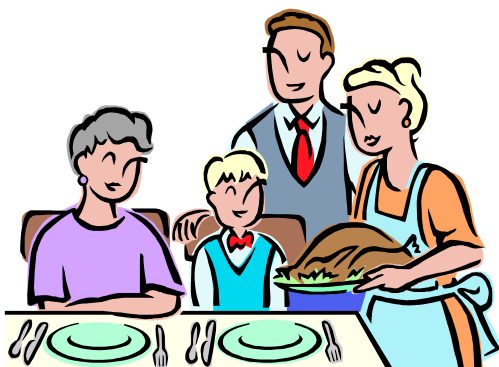
כי אמיתית היא ולא סמל...

את ראשו של הגלבוע מישוהו צבע אדום
מן הלול מודיע גבר כי האיר היום
בת שישים פוקחת עין ונועלת נעלה
יום גדול ממתין בפתח זה היום שלה

בת שישים על פי הלוח אך בשאר המובנים
היא בת שש עשרה בקושי או בת שש שנים

פזמון:

כי אמיתית היא ולא סמל...

נולדתי לשלום

אני נולדתי אל המנגינות
ואל השירים של כל המדינות
נולדתי ללשון וגם למקום
למעט להמון שיושיט יד לשלום

אני נולדתי לשלום שרק יגיע
אני נולדתי לשלום שרק יבוא
אני נולדתי לשלום שרק יופיע
אני רוצה אני רוצה להיות כבר בו

נולדתי לאומה ולה שנים אלפיים
שמורה לה אדמה וגם חלקת שמיים
ולה רואה צופה הנה עולה היום
והשעה יפה זוהי שעת שלום

אני נולדתי לשלום שרק יגיע

הללויה

אדם חוזר וקציר יומו צנוע הוא ודל
ועל גבו צרות החול עומסות לו כמגדל
הוא לפניו רואה פתאום את שני עיניה של ביתו
והוא אז שר והן איתו שרות הללויה

הללויה וזה השיר, עולה מכל פינות העיר
כשהאדם ושתי עיניו ביתו שרים הללויה

בונה אדם את בניינו מהבל וקלפים
יום יום טורח ועמל יום יום הם נטרפים
אבל אל מול חורבן קלפיו עולה השמש מעליו
והוא אוסף אותם אליו ושר הללויה

הללויה וזה השיר עולה מכל פינות העיר
כשהאדם אוסף את כל קלפיו ושר הללויה

פרושים ימי פני האל יודע הוא דרכי
וכל שירי כמו תפילות שולחו למרחקים
וכשיגיע סוף התווי אנעל בשקט את חיי
ושיר חדש צעיר וחי יושר הללויה

הללויה וזה השיר עוד יעלה בכל העיר
והוא חדש והוא צעיר וחי ושר הללויה

אל הדרך

אל הדרך שוב יצאנו
דרך ארוכה בלי קץ
דרך בה רק ילוו אותנו
האבק האבן והעץ

כן, כן, כן ממשיכה הדרך
בסבל ובפרך
כולנו בה נצעד
לעדי עד

את הבית לא שכחנו
ואת כל האוהבים
אם נרחיק גם אלף קילומטר
אל ביתנו אנו עוד קרובים

כן, כן, כן ממשיכה הדרך
בסבל ובפרך
כולנו בה נצעד
לעדי עד

נערה אל תבכי עלינו
שאי עיניך נערה
עת נראה אותך בחלומנו
אנו כבר בדרך חזרה

כן, כן, כן ממשיכה הדרך ...

תם החורף והאביב
קיץ על ראשנו חם
לעולם לא ייתם הגעגוע
ולעד הדרך לא תיתם

כן, כן, כן ממשיכה הדרך ...

ים השיבולים

ים השיבולים שמסביב
על גליו לשוט יצא הרוח
אלף חיוכים אלי שלח האביב
שמש חביבה יצאה לשוח

על המיתרים המפיקים צלילי - זהב
הם המזמרים אל מול התכלת
אלף מלאכים השרים שלום לסתיו
נושקים ומלטפים פצעי שלכת

גם האהבות באור נפלא,
שוב פורחות כולן בשדות הזמר.
אלף חיוכים שלוחים אליך, ילדה
זר שירים כתב לך משורר.

יש אומרים: נפלא הוא ריחן של אהבות,
יש אומרים: אורן הוא ים של זיו.
אלף ציפורים לקולך שיר מזמרות,
יפית כה, ילדתי, מן האביב.

ים השיבולים, אלף חיוכים, אלף מלאכים

שיר השוק

איך נשפכים פלגי שכר כאן
ונהרות משקה קולחים
אבטיחים כהר ההר כאן
על יד גבעות התפוחים.

השושנים יפות פי שבע
מאחרי דוכן הפרי
אבל אנחנו מול השפע
כאן יחפים כסנדלרים.

על כן שתה ואכול ושמח ביין
היום צעיר אתה מחר תזקין
כן רק היום בזול ומחרתיים
על הסכין, על הסכין.

כאן נסלסל במלוא גרוננו
בחרוזים המזהירים
ולחם עוני זה חלקנו
כי אין שכר למשוררים.

וכנמות קברו אותנו
כאן בין חבית ובין בקבוק
כי רק אתמול לשוק הגענו
וכבר הגיע סוף פסוק.

על כן שתה ואכול ושמח ביין...

אהבת פועלי בנין

יום כשאת עוברת כאן בתשע
אנו לך שורקים מן הסולם
ותאמינו לנו זהו פשע
שאת לא עוצרת מעולם.

כשאת לובשת את השמלה האדומה
אז בבניין לפתע צומחת עוד קומה
ולו ידעו הפיגומים לשיר
כי אז שמעו אותם בכל העיר.

את אולי קטנה אבל כתפנו איתנה
וכל חיוך שלך אצלנו חג
יש לך פה עניין עם פועלי בניין
שאוהבים אותך עד ראש הגג.

את משגעת פה את כל הנוער
את יפה בכל התסרוקות
כשאת עוברת בעקב גבוה
את שווה סימפוניה של שריקות.

כשמביטים למטה מגובה המנוף
זו את שמקשטת בשבילנו את הנוף
אמרי מילה ונטפס איש איש
מן הקומה העשירית לכביש.

את אולי קטנה אבל כתפנו איתנה
וכל חיוך שלך אצלנו חג
יש לך פה עניין עם פועלי בניין
שאוהבים אותך עד ראש הגג.

אם גם היום תפני אלינו עורף
אנו נדבר עם הקבלן
ונישבע לו שעד סוף החורף
לא נוכל לגמור את הבניין.

אך אם תעיפי הנה מבט אחד קצר
מיד תראי שאנו גומרים אותו מחר
מן הגג הבנאים שלך
בלב אוהב ישליכו פרח לך.

סימן שאתה צעיר

אם פרדסים עוד משגעים אותך בריח,
אם בלילות אתה שיכור מן הירח
אם רוח מרחבים בצווארוןך תמיד נושבת
ויש לך קוצים במקום שבו נהוג לשבת...

פזמון:

זה סימן שאתה צעיר
כמו יום אביב בהיר
כמו יום אביב בהיר
סימן שאתה צעיר!

אם לא איכפת לך לצאת ולטעות בדרך,
אם בשדות אתה קוטף מדי פעם פרח,
ואם כשכבר חורשים סוף סוף, את השדות האלה
אתה אולי הולך בטל אך לא הולך בתלם...

פזמון: זה סימן שאתה צעיר....

אם שפת הים עוד רגילה לסנדליך
אם לפעמים אתה יוצא עוד מכליך
אם טיפ טיפת חוצפה מן הנשמה שלך לא פגה
ואם עוד בינתיים לא קראו לך להג"א....

פזמון: זה סימן שאתה צעיר....

אם עוד מושכים אותך שירים וגם גיטרה
אם צועקים לך: "זה נוער, זה? - זה בררה!"
ואם עוד בחורות ברחוב עושות לך עיניים
ויש לך זהב בלב - ולא בין השיניים....

זה סימן שאתה צעיר....

אותך

אותך נזכרתי בכ לעת ערבית
אותך שקעה חמה כמו תמיד
ראשי פרחים הפכו צהוב לארגמן
סיפרו שבועת לבי לעננים
על גביע פיך אהי פרפר, פרפר קטן
רוחף בין שושנים

אותך ביתך הקט שכן מול ים
אותך היה שם עץ פריו כדם
צל ענפיו היה מסתור ללב ביישן
לילד שלחש לך בין עלים
על גביע פיך אהי פרפר, פרפר קטן
רוחף בין שושנים

אותך גלי הים הרסו ביתך
אותך רוחות קדים השכיחו שמך
האגדות עזבו כמוך ענפי הגן
רק סוד נשאר חרוט על הגזעים
על גביע פיך אהי פרפר, פרפר קטן
רוחף בין שושנים

בפונדק קטן

בפונדק קטן בנמל קטן
שם היין אדום ונוצץ
בפונדק קטן הן ישבו שלושתן
עם קברניט ולו
(שריקה) רגל מעץ...

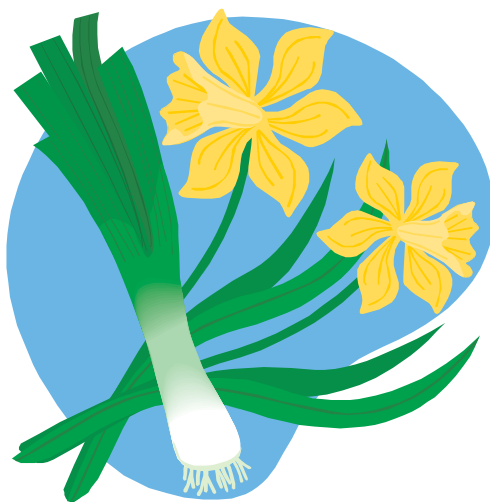
ואמר הקברניט אין דבר אין דבר
עוד מחר תישאני ספינה אל הים
אל הים הכחול עוד מחר

האחת נשקה, השניה צחקה
השלישית את שפמו תקצץ
בפונדק קטן כך ישבו שלושתן
עם קברניט ולו
(שריקה)...רגל מעץ

ואמר הקברניט...

אז לקח חתן מפונדק קטן
האחת על אופנוע מעץ
ונותרו שתיהן בפונדק עשן עם קברניט
ולו
(שריקה)...רגל מעץ

ואמר הקברניט...

זר של נרקיסים

עצי הצפצפות שרים לך שיר על דרך,
עצי הצפצפות היו גבוהים, גבוהים,
וכל געגועינו לך היו לטרף
ולשובלך אשר הצית את הדשאים.

באפרים אין קץ,
אדום עולה הסתיו,
נושרים עלי העץ
כדינרי זהב
ורק האהבות שבות לכאן בסתיו.

הרכבות נסעו והמסילה ריקה היא,
ואת כאילה אובדת במשעול
וזר של נרקיסים הן שש-עשרה שנותיך,
אשר גמעו מטל הערב הכחול

באפרים אין קץ...

החסידות פורחות מתוך בריכות המים,
החסידות פרחו כנפיים של שבת,
ורק השיר קסום אל שש עשרה שנותיך
נותר פה וזוכר שלכת ומבט.

באפרים אין קץ...

קח מקל, קח תרמיל

קח מקל, קח תרמיל
בוא איתי אל הגליל,
בוא איתי ביום אביב
נהלך סביב, סביב.

קח מקל, קח תרמיל...

עם השמש הזורחת בחניטה
ושוקעת באכזיב.
כי השמש, כן השמש,
כאן השמש, כאן השמש לא תכזיב.
כי השמש, כן השמש,
כאן השמש לא תכזיב,
כאן השמש לא תכזיב,
כאן השמש לא תכזיב

קח טמבור, קח חליל,
בוא איתי אל הגליל.
בוא נפתח נא צווארון
בוא נשיר במלוא גרון.

קח טמבור, קח חליל...

עם הרוח הנוגנת במצובה
ושורקת בעברון.
כי הרוח, כן הרוח,
כאן הרוח, כאן הרוח רון תרון
כי הרוח, כן הרוח
כאן הרוח רון תרון
כאן הרוח רון תרון
כאן הרוח רון תרון

לצפון באהבה

כשהשמש חיוך אחרון לחרמון
תשלח ביום רוח של סתיו,
יצלצל טלפון בפיקוד הצפון
זה אנחנו מעבר לקו.

את, אני והחורף נזמין שם ארמון
על הר ערפל וענן,
שם חצב וכרכום יפרחו בהמון
חיוכים ישלחו בלבן.

אלף שיר לצפון מגולן עד חרמון
עד כינרת ועד לרמה,
נזמר והשיר יעפיל לעמון,
יהדהד עד מדבר השממה.

במזחלת של קרח לצליל פעמון
שירנו עולה בשלווה,
נטפס על גלבוce תבור ועצמון
ושירת חיילים מלווה.

מלווה את שירת הצפון הרחוק
של ארץ נושבת וקור
תחמם ותדליק את ליבנו לצחוק
ותמיס מצב רוח אפור.

אלף שיר לצפון מגולן עד חרמון...

יום יבוא והשמש יציץ חייכני,
ירדו השלגים מהרים,
ופלגים יזרמו בין פרחי צבעוני
בשבילים הכחולים, הקרים.

את, אני והחורף הביתה חוזרים
שלום לך, ממלכת הכפור,
חיילי הצפון נתראה בהרים
בשנה הבאה נחזור.

אילו ציפורים

אילו ציפורים אשר עפות מעל הים
אילו ציפורים היו דוברות כבני אדם
אילו סיפורים היו ודאי לציפורים
על הארצות אשר מעבר להרים.

כל חופי הפלא, כל אגמי התכלת
כל הרכסים המושלגים
כל ימי הפרך שחלפו בדרך
כל השבתות והחגים.

אילו ציפורים אשר עפות מעל הים
אילו ציפורים היו דוברות כבני אדם
אלו מין שירים היו ודאי לציפורים איזה
קרנבל היה לכל המשוררים.

כל ירק היער, כל חשכת הסער
כל חמדת הקיץ בלבבות
זו אשר הופכת לצבעי שלכת
של האהבות הנכזבות.

אך הציפורים נאמנות לשתיקתן
ועם בוא הסתיו
הן ממריאות במחי כנף
והסודות איתן.

אין לי ארץ אחרת

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקי אל נשמתי
בגוף כואב בלב רעב
כאן הוא ביתי.

לא אשתוק כי ארצי
שינתה את פניה
לא אוותר לה אזכיר לה
ואשיר כאן באוזניה
עד שתפקח את עיניה.

איילת אהבים

ספרי איילת אהבים
על מה כיסית ראשך צעיף סגול
על מה ריסייך עצובים
וצאוורך שחוח כגבעול.

בכלולותיי ענד דודי
טבעת פז ואודם על ידי
אחר הפליג בספינתו
את לבבי נשוא נשא איתו.

ספרי איילת אהבים
למי למי נודעו עקבותיו
מה תחזי בכוכבים
ומה שלח דודך ממסעיו

שלח איגרת לבנה
מעיר נמל אשר בחוף צפון
כתב אשוב בעוד שנה
חכי לי יפתי אני אבוא

שווא תחזי בכוכבים
כבר ארוכים הערבים
רוח נושבת בעבים
והקיץ כבה.

גם אם ירחיק דודך לנדוד
ותארך דרכו מאוד
איכה יוכל למצוא לו עוד
זוג עיניים כזה
ספרי איילת אהבים
על מה כיסית ראשך צעיף סגול.

לילה בחוף אכזיב

הרוח והחושך והמים
זוכרים מליל אתמול את צעדך
הקצף שמחה את עקבותייך
יודע שהיית כאן לבדך

אני כעיוור אחרייך הולך
רוח בחושך נושקת לפני המים
שוב לא יאיר אלי בחוף בעברך
צחור החבצלת בשחור שערך

המים והרוח והחושך
אמרו לי שעברת כאן יחפה
מדוע לא הייתי כאן ללחוש לך
חכי לי נעצבת ויפה

אני כעיוור אחרייך הולך ...

החושך והמים והרוח
עונים לי בחידה שאין לה סוף
הו מה הם הקולות אשר קראו לך
בלילה בלי ירח אל החוף

אני כעיוור אחרייך הולך ...

כשאור דולק בחלונך

כשאור דולק בחלונך אני שומע
איך מכתבייך נכתבים שם בוודאי
כשאור דולק בחלונך אני יודע
כי ביניהם לבטח יש מכתב אלי

הן יש לך שם דברים רבים לומר לי בלבך
כשאור דולק דולק בחלונך x 2

כשאור דולק בחלונך אני שומע
את השירים הנדלקים באור לילי
כשאור דולק בחלונך אני יודע
כי יש גם שיר אחד לבטח בשבילי

הן יש לך שם דברים רבים לומר לי בלבך
כשאור דולק דולק בחלונך x 2

כשאור דולק בחלונך אני יודע
הרי אלי פתאום תופיעי מן השחור
כשאור דולק בחלונך אני שומע
אמרי מדוע זה ככה פתאום האור?

ומה סימן הוא זה אמרי, אמרי לאהובך
כשאור דולק דולק בחלונך x 2

